

το περιοδικό των μαθητών του γυμνασίου κάτω νευροκοπίου

περίοδος 1η
1ο τεύχος
Μάρτιος 2024

... και εγένοντο Potato News

Πριν κάποιους μήνες, περίπου στην αρχή του χειμώνα, μια ομάδα μαθητών του σχολείου μας, με την παρότρυνση των καθηγητών μας, σκεφτήκαμε να δημιουργήσουμε ένα περιοδικό που θα αποτελούσε τον χώρο της ελεύθερης έκφρασής μας.

Βλέποντας γύρω μας πως υπάρχουν αρκετοί/ές συμμαθητές/τριες μας που τους αρέσει να εκφράζονται μέσα από τα κείμενα τους αλλά και μέσα από χρώματα και μολύβια ζωγραφίζοντας, μας γεννήθηκε η ιδέα πως θα ήταν αρκετά χρήσιμο να υπάρχει ένας δικός μας χώρος που θα φιλοξενούσε αυτές τις μαθητικές δημιουργίες.

Από την άλλη, το σχολείο μας – όπως και κάθε σχολείο – είναι μια πολύβουη κοινότητα με ζωντάνια και ποικίλες δράσεις. Γιατί να μην υπάρχει μια «δημοσιογραφική» γραφίδα που να τα καταγράφει όλα αυτά;

Κάπως έτσι, άρχισαν οι πρώτες συζητήσεις μεταξύ μας για να καθορίσουμε, πάνω κάτω, τι θα θέλαμε να περιέχει το περιοδικό μας. Και φυσικά, το κρίσιμο! Να «βαφτίσουμε» το περιοδικό μας. Για να αποκτήσει υπόσταση έπρεπε να του δώσουμε ένα όνομα. Σκεφτήκαμε πως καλό θα ήταν να αποφύγουμε τα τετριμμένα και να βρούμε κάτι ευφάνταστο που να σχετίζεται και με την περιοχή μας. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, πατάτες παράγουν πολλές περιοχές στον κόσμο αλλά καμία δεν είναι σαν την πατάτα Νευροκοπίου! Και με βραβείο πλέον, παρακαλώ, μια και βραβεύτηκε ως η νοστιμότερη στον κόσμο. Έτσι καταλήξαμε στο Potato News που ελπίζουμε να σας αρέσει! Τίτλος δισυπόστατος αλλά ελπίζουμε να μην επαληθευτεί η δεύτερη ερμηνεία του, να μην σαν φανούν, δηλαδή, «πατάτες» τα θέματα του!

Και μετά; Και μετά, ήρθαν τα διαγωνίσματα! Τέλος του πρώτου τετραμήνου, λέει, και τα επαναληπτικά έπεφταν βροχή! Πού καιρός για «ποίηση και άλλα παρόμοια» που λέει κι ο ποιητής. Έτσι, βάλαμε τα κεφάλια κάτω και προσδοκούσαμε καλύτερες μέρες! Βέβαια, όλο αυτό το διάστημα δεν παραμείναμε ανενεργοί. Τσούκου τσούκου, σαν τα μυρμηγκάκια, μαζεύαμε ό,τι αξιόλογο μας έφεραν οι συμμαθητές μας ώστε να είμαστε έτοιμοι όταν φτάσει ο καιρός της δημιουργίας.

Και έφτασε! Για να κρατάτε αυτό το έντυπο στα χέρια σας ή να «ξεφυλλίζετε» την ηλεκτρονική έκδοσή του, που φιλοξενείται στην ιστοσελίδα του σχολείου (και αλλού ευχόμαστε), σημαίνει πως οι προσπάθειες μας έφεραν το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Είπαμε, όμως, πολλά (πολυλογάδες δημοσιογράφοι, γαρ)!

Καλή ανάγνωση!

Η Συντακτική Ομάδα

Μια θλιβερή επέτειος

Πριν λίγες ημέρες, στις 28 Φεβρουαρίου, συμπληρώθηκε ένας χρόνος από το τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη. Τότε, που ο χρόνος σταμάτησε για πενήντα εφτά, νέους στη συντριπτική τους πλειοψηφία, ανθρώπους αλλά και για τις οικογένειες τους που βυθίστηκαν στο πένθος.

Από τις προηγούμενες μέρες φαινόταν η αναστάτωση που υπήρχε ανάμεσα στους συμμαθητές/τριες μας. Τα παιδιά ήθελαν να κάνουν κάτι για να δείξουν ότι δεν ξεχνούν αυτούς που έφυγαν άδικα αλλά και να βροντοφωνάζουν ότι το έγκλημα δεν πρέπει να ξεχαστεί και να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι της τραγωδίας.

Ακούγονταν φωνές για κατάληψη, για αποχή από τα μαθήματα, για πανό με συνθήματα διαμαρτυρίας. Αυτό που τελικά αποφασίστηκε ήταν να πραγματοποιηθεί μια κοινή εκδήλωση με τη συμμετοχή όλων των μαθητών/τριών και των καθηγητών/τριών μας, μια πρακτική που ακολούθησαν πολλά σχολεία σε όλη την Ελλάδα εκείνη την ημέρα.

Με πολύ σεβασμό και διάθεση κατανοητική, συγκεντρωθήκαμε στο προαύλιο και με τις σάκες μας και τα σώματα μας γράψαμε την ημερομηνία του δυστυχήματος και τις λέξεις «ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ» δίνοντας με τον τρόπο αυτό την υπόσχεση πως δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτό που έγινε ένα χρόνο πριν και σημάδεψε με τα πιο μελανά χρώματα την κοινωνική ιστορία του τόπου μας και εκφράζοντας την ευχή να μην ξαναζήσει η πατρίδα μας μια τραγωδία ανάλογη αυτής που βιώσαμε εκείνες τις μέρες.

Η συντακτική ομάδα

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ NOESIS Science Center

Πρόσφατα, η τρίτη τάξη του σχολείου μας πραγματοποίησε μια διδακτική επίσκεψη στο Κέντρο Επιστημών - Noesis, στη Θεσσαλονίκη. Ως επισκέπτρια, μπορώ να πω ότι μου δημιούργησε μια ευχάριστα θετική εντύπωση για πολλούς λόγους που θα αναφέρω στη συνέχεια:

- Οι εγκαταστάσεις του Πλανητάριου ήταν πολύ σύγχρονες. Αν και ιδρύθηκε το, αρκετά μακρινό, 1978, είναι πολύ καλά διατηρημένο και οργανωμένο. Για παράδειγμα, χρησιμοποιείται σύγχρονη τεχνολογία που προσέλκυσε το ενδιαφέρον μας όπως χρήση εικονικής και επαυξημένης πραγματικότητας αλλά και online εκπαιδευτικές εφαρμογές με διάφορες διασκεδαστικές δραστηριότητες στις οποίες συμμετείχαμε μέσω των κινητών μας τηλεφώνων.

- Εκτός από τον κεντρικό χώρο του Πλανητάριου, στο NOESIS φιλοξενούνται και διάφορες Εκθέσεις. Εμείς, είχαμε την ευκαιρία να περιηγηθούμε στο Μουσείο Μεταφορών με συλλεκτικά παλαιά αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες ιστορικού και εκπαιδευτικού

ενδιαφέροντος (κάτι που ενθουσίασε κυρίως τα αγόρια), αλλά και έκθεση Αρχαίας Ελληνικής Τεχνολογίας με ομοιώματα που κατασκευάστηκαν με βάση ιστορικές πηγές. Επίσης, επισκεφτήκαμε τον χώρο πειραμάτων βαρύτητας που ήταν πολύ διασκεδαστικός!

- Το ευγενικό προσωπικό: η ξενάγηση στους χώρους γινόταν από συμπαθείς και ευγενικούς ξεναγούς που έκαναν την επίσκεψή μας ακόμα πιο διασκεδαστική καθώς όχι μόνο μας ξενάγησαν και μας εξηγούσαν με περιεκτικό τρόπο τα

εκθέματα αλλά μας προέτρεπαν να πειραματιστούμε και να συμμετάσχουμε στις δραστηριότητες.

Συμπερασματικά, η εκδρομή μας στο Πλανητάριο ήταν μία από τις καλύτερες εκδρομές που έχουμε πραγματοποιήσει. Είναι ένα ιδιαίτερο μέρος που συνδυάζει τόσο διαφορετικά εκθέματα και από διαφορετικές εποχές. Ως μαθήτρια το συνιστώ ανεπιφύλακτα σε κάθε

σχολείο, τόσο Γυμνάσια όσο και Λύκεια, καθώς κινείται σε πολλά θεματικά επίπεδα που μπορούν να καλύψουν πολλά γνωστικά αντικείμενα και κάθε μαθητικό ενδιαφέρον!!

Μαθήτρια Γ τάξης

Καρναβάλι Περιθωρίου

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ο Πολιτιστικός Σύλλογος του Περιθωρίου πραγματοποίησε την καρναβαλική του παρέλαση την Κυριακή της Αποκριάς, στις 17/3/2024. Φυσικά, από ένα τέτοιο event δεν θα μπορούσε να λείπει και το σχολείο μας, που πήρε μέρος στην παρέλαση του καρναβαλιού με τη συμπαράσταση του πολύ δραστήριου Συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του Γυμνασίου μας.

Το καρναβάλι του Περιθωρίου συμπλήρωσε έτος 21 χρόνια παρουσίας στα αποκριάτικα δρώμενα του τόπου μας και αποτελεί, πλέον έναν θεσμό που σιγά σιγά η φήμη του απλώνεται και στις γειτονικές μας περιοχές.

Στόχος του καρναβαλιού, κάθε χρόνο, είναι η σάτιρα ζητημάτων της επικαιρότητας τα οποία παρουσιάζονται μέσω θεατρικών χιουμοριστικών δρώμενων. Φέτος, πρωταγωνιστικό ρόλο είχε η φημισμένη πατάτα του Νευροκοπίου και τα προς τοποθέτηση φωτοβολταϊκά που, αν εγκατασταθούν, θα περιορίσουν σημαντικά τις καλλιεργήσιμες εκτάσεις της περιοχής μας.

Φυσικά, δεν θα μπορούσε να λείπει και η αναφορά στην κατάκτηση της πρώτης θέσης της πατάτας Νευροκοπίου στον παγκόσμιο διαγωνισμό Taste Atlas 2023-24.

Η παρέλαση ξεκίνησε με τους καρναβαλιστές του Νηπιαγωγείου και του Δημοτικού Σχολείου του Περιθωρίου και στη συνέχεια παρέλασε και το Γυμνάσιο Κάτω Νευροκοπίου.

Μετά το τέλος της παρέλασης ακολούθησε ξέφρενο πάρτι στην πλατεία του χωριού και διασκεδάσαμε όλοι με την ψυχή μας!

Χαρά Τσαϊρίδου, Γ1

Το σχολείο μας στην εποχή της επαυξημένης πραγματικότητας

Τι είναι η επαυξημένη πραγματικότητα;

Όπως διαβάζουμε στη Wikipedia, Επαυξημένη πραγματικότητα (αγγλικά: **augmented reality**) είναι η σε πραγματικό χρόνο άμεση ή έμμεση θέαση ενός φυσικού, πραγματικού περιβάλλοντος, του οποίου τα στοιχεία επαυξάνονται από στοιχεία αναπαραγώμενα από συσκευές υπολογιστών, όπως ήχος, βίντεο, γραφικά ή δεδομένα τοποθεσίας.

Και; Έχουμε εμείς τέτοια;

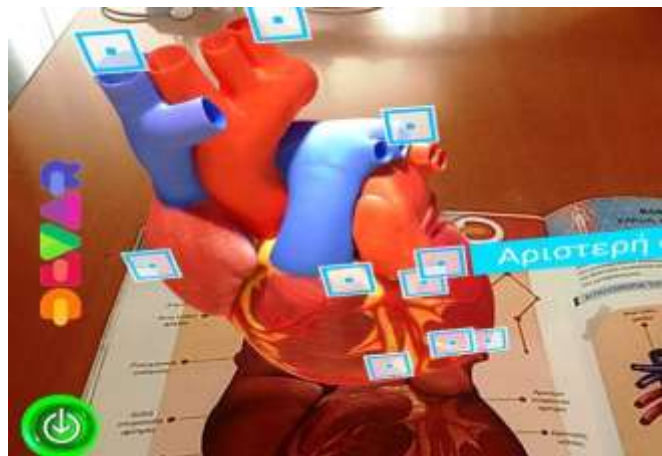
Ναι, έχουμε! Το σχολείο μας πρόσφατα προμηθεύτηκε μια σειρά βιβλίων Επαυξημένης Πραγματικότητας (είστε οι πρώτοι που το μαθαίνετε!) που θα αρχίσουν να χρησιμοποιούνται στα μαθήματά μας! Είναι βιβλία ανατομίας του ανθρώπινου σώματος και άλλα που αφορούν στους δεινόσαυρους, στον κόσμο του βυθού και του διαστήματος.

Αυτό ήταν όλο;

Όχι βέβαια! Θα έρθουν κι άλλα! Η αλήθεια είναι πως δεν υπάρχουν πολλές ελληνικές εκδόσεις που να χρησιμοποιούν αυτήν την τεχνολογία. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο και στο εξωτερικό. Ιδιαίτερα σε αγγλόφωνες εκδόσεις υπάρχουν πάρα πολλοί και ενδιαφέροντες τίτλοι. Με συνεργασία, λοιπόν, του Τμήματος Παιδείας του Δήμου, το σχολείο μας θα προμηθευτεί σύντομα και νέα βιβλία που θα καλύπτουν το σύνολο των μαθημάτων θετικών - κυρίως - επιστημών: Φυσικής, Χημείας, Βιολογίας, Μαθηματικών και Γεωγραφίας.

Και πώς θα τα χρησιμοποιούμε;

Η χρήση τους είναι πολύ απλή και διασκεδαστική: με τη χρήση ειδικής εφαρμογής που θα εγκατασταθεί στα τάμπλετ του σχολείου, σκανάρουμε με την κάμερα το ειδικό σύμβολο που υπάρχει στις σελίδες και ... ντα νταν! Το βιβλίο ζωντανεύει μπροστά στα μάτια μας και γίνεται 3D! Πάρτε μια γεύση:

Γιώργος Τσεπνίδης, Γ2

Τι έχω κάνει λάθος;

Στις μέρες μας είναι γνωστό ότι στα σχολεία εκδηλώνονται πολλά προβλήματα που αφορούν τη συμβίωση μέσα στη σχολική κοινότητα και έχουν, κυρίως, να κάνουν με την διαρκώς αυξανόμενη παραβατικότητα. Ως μαθήτρια μπορώ να πω με σιγουριά ότι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα που με απασχολεί είναι αυτό του σχολικού εκφοβισμού.

Είναι πλέον εμφανές ότι όλο και περισσότερα παιδιά υποφέρουν, καθώς γίνονται θύματα ειρωνικών σχολίων και κοροϊδίας από τους ίδιους τους συμμαθητές τους. Φυσικά αυτό οφείλεται σε παράγοντες που δεν μπορούν να επηρεάσουν τα θύματα. Για παράδειγμα, βρίσκω απαράδεκτο το γεγονός ότι απλοί έφηβοι κατακρίνουν και κοροϊδεύουν συμμαθητές τους με βάση το χρώμα της επιδερμίδας τους, την εθνικότητα, τη θρησκεία, τον σωματότυπο ή το φύλο τους.

Αυτό για το οποίο όμως αισθάνομαι ακόμα μεγαλύτερη απογοήτευση είναι η κακόμοιρη ψυχολογία των θυμάτων που είναι αποτέλεσμα της τεράστιας πίεσης που τους ασκείται. Πιο συγκεκριμένα, αυτά τα παιδιά χάνουν και το παραμικρό ίχνος αυτοσεβασμού και αυτοεκτίμησης αφού, πολλές φορές, κατηγορούν τον εαυτό τους για αυτό που βιώνουν ή, ακόμα χειρότερα, τους δημιουργείται η πεποίθηση ότι τους αξίζει μια τέτοια συμπεριφορά. Και το χειρότερο είναι ότι δεν έχουν κανένα πρόσωπο για να εμπιστευτούν τα βάσανά τους. Βάλτε λοιπόν τον εαυτό σας στη θέση αυτών των παιδιών, που νιώθουν μόνοι με την κυριολεκτική σημασία της λέξης.

Αξίζει να σημειωθεί επίσης ότι νιώθοντας τόσο μόνοι και μη αποδεκτοί από τους συμμαθητές τους, αρκετά παιδιά έχοντας καταλήξει στην απόλυτη απόρριψη του εαυτού τους, επιλέγουν να βάλουν τέλος στην ζωή τους ή στην καλύτερη περίπτωση να αρχίσουν να αυτοτραυματίζονται. Κατά την γνώμη μου, το **bullying** έχει πάρει τεράστιο αριθμό ψυχών στα χέρια του και εμείς ακόμα να το καταλάβουμε.

Όπως και να έχει, θεωρώ ότι το πρόβλημα μπορεί να αντιμετωπιστεί με σοβαρή και στοχευμένη προσπάθεια.

Καθώς η σχολική ψυχολόγος δεν είναι εύκολο να βοηθήσει ουσιαστικά στην λύση του προβλήματος καθώς δεν βρίσκεται καθημερινά στο ίδιο σχολείο, μια αποτελεσματικότερη ίσως λύση θα ήταν η πραγματοποίηση σεμιναρίων και βιωματικών δράσεων εναντίον του σχολικού εκφοβισμού από ειδικευμένους και έμπειρους ψυχολόγους για το συγκεκριμένο θέμα, οι μεγαλύτερες ποιτές στους θύτες αλλά και κάτι ίσως πιο δραστικό όπως το να γίνει το θέμα του σχολικού εκφοβισμού ένα σχολικό μάθημα.

Κλεινοντας, θα ήθελα να παρακαλέσω τα θύματα να μη φοβούνται να εκφραστούν. Θεωρώ πολύ μεγάλο βάρος να κουβαλάει κανείς τόσα μυστικά και βάσανα μόνος του, οπότε εύχομαι να βρεθούν σωστοί φίλοι που να έχουν τη διάθεση να ακούσουν και να στηρίξουν τα παιδιά αυτά. Επίσης θέλω να παρακαλέσω και τους συμμαθητές αυτών των παιδιών να μην αφήνουν τη σκοτεινιά στα μάτια των θυμάτων να μεγαλώνει όλο και περισσότερο και να σκιάζει το παιδικό τους βλέμμα.

Ας μην ξεχνάμε τη φράση του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ: «Ελπίζω τα παιδιά μου να μεγαλώσουν σε ένα κόσμο που δεν θα κρίνονται από το χρώμα της επιδερμίδας τους, αλλά από το περιεχόμενο του χαρακτήρα τους».

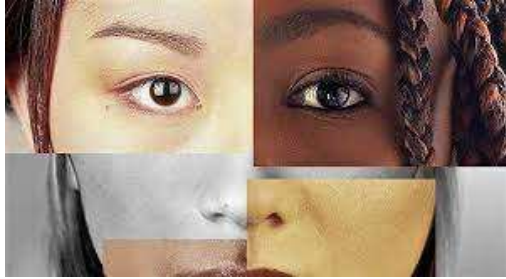
Τέλος θα ήθελα να προτείνω μια ταινία σχετική με το **BULLYING**, το *Wonder* (= Θαύμα) και ένα βιβλίο της *Cathleen Glasgow* σχετικό με τον αυτοτραυματισμό, το *Διαλυμένο Κορίτσι*

Αναστασία Κεσίδου, Γ1

Ρατσισμός, ένα καθημερινό φαινόμενο!

Ως ρατσισμό μπορούμε να ονομάσουμε τη διάκριση σε βάρος ατόμων, κοινωνικών ομάδων ή κατηγοριών ατόμων που προσδιορίζονται με βάση τα φυλετικά, κοινωνικά, πολιτισμικά ή άλλα τους χαρακτηριστικά. Πρόκειται για ένα καθημερινό φαινόμενο της κοινωνίας μας και πολλοί συνάνθρωποί μας είναι θύματα παρόμοιων συμπεριφορών.

Εμπεριστατωμένα μπορούμε να ισχυριστούμε πως αυτό το φαινόμενο «κάνει την εμφάνισή του» και στα ελληνικά σχολεία, με δεκάδες παιδιά να υποφέρουν καθημερινά. Κάποιες από τις μορφές που συναντάμε στα σχολεία είναι αυτό του body shaming, όπου οι θύτες μειώνουν – τραυματίζουν είτε λεκτικά είτε έμπρακτα τα θύματά τους για την εξωτερική τους εμφάνιση, κάνοντας τα θύματα

τους να ντρέπονται να βγουν από το σπίτι τους για να μην σχολιαστούν. Επίσης, υπάρχει και ο ρατσισμός απέναντι στην σεξουαλική ταυτότητα των μαθητών, όπου πολλοί μαθητές αναγκάζονται να περιθωριοποιηθούν από τη σχολική κοινότητα. Έπειτα, υπάρχει και φυλετικός ρατσισμός σε παιδιά που δεν κατάγονται από την Ελλάδα ή έχουν, λόγω της καταγωγής τους, μια ιδιαίτερη προφορά με αποτέλεσμα να μην μπορούν να αναπτύξουν κοινωνικές σχέσεις με τους συμμαθητές τους.

Το πώς πρέπει να αντιμετωπιστούν είναι μια καλή ερώτηση. Αρχικά, οι καθηγητές πρέπει να ενισχύσουν την ευαισθησία των μαθητών προάγοντας τη διαπολιτισμική κατανόηση. Μετά, οφείλουν κι οι μαθητές να προσπαθήσουν να αφήσουν πίσω όλες τις προκαταλήψεις και τα στερεότυπα και να στηρίξουν τους συμμαθητές τους, αναδεικνύοντας τις αξίες της ποικιλομορφίας.

Μέσω αυτής της συλλογικής προσπάθειας, μπορούμε να χτίσουμε μια εκπαιδευτική κοινότητα που να εκτιμά τη διαφορετικότητα και προωθεί την ισότητα μεταξύ όλων.

Γιώργος Τσεπνίδης, Γ2

Ρατσισμός και σχολική πραγματικότητα

Ο ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που παρατηρείται διαχρονικά στην κοινωνία και δυστυχώς εντονότερα τα τελευταία χρόνια και στις μικρή και κλειστή κοινότητα των σχολείων. Πιο συγκεκριμένα, στο περιβάλλον του σχολείου μου, έχουν σημειωθεί αρκετά τέτοια φαινόμενα. Για παράδειγμα, κάποια παιδιά τα οποία δεν νιώθουν άνετα απέναντι στο διαφορετικό και το άγνωστο, εκδηλώνουν ρατσιστική συμπεριφορά σε αλλοεθνείς συμμαθητές μας. Αυτό το γεγονός προσδιορίζει

Επιπλέον, ένα πολύ συχνό φαινόμενο είναι ο ρατσισμός σε παιδιά με κινητικές δυσκολίες. Αυτά τα παιδιά, που έχουν γεννηθεί με κινητικά προβλήματα ή έχουν χάσει σε κάποια στιγμή της ζωής τους την ικανότητα να μετακινούνται ελεύθερα, εκτός από το κινητικό τους ζήτημα πολύ συχνά έχουν να αντιμετωπίσουν και τον χλευασμό ή τις κοροϊδίες των άλλων γεγονός που τους καταρρακώνει ψυχολογικά και συναισθηματικά.

Επιπροσθέτως, μια ακόμη μορφή ρατσισμού είναι αυτή που σχετίζεται με τις σχολικές επιδόσεις. Ενώ ότι οι επιμελείς μαθητές χαρακτηρίζονται «φυτά» από τους συμμαθητές τους και δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο να περιθωριοποιούνται. Αντίστοιχη, όμως, περιθωριοποίηση μπορεί να βιώσουν και οι μαθητές που δεν τα καταφέρνουν καλά με τα μαθήματα και οι σχολικές τους επιδόσεις είναι χαμηλές.

Προσωπικά πιστεύω ότι οι συμπεριφορές αυτές προέρχονται από το οικογενειακό περιβάλλον των παιδιών και καταδεικνύουν έλλειψη παιδείας καθώς η οικογένεια είναι η πρώτη και σημαντικότερη κοινωνικοποιητική ομάδα στην οποία εντάσσεται ένας άνθρωπος. Για αυτό, εάν υπάρχουν πολλά κρούσματα ρατσισμού σε ένα σχολείο, τα αίτια θα πρέπει να αναζητηθούν στο οικογενειακό περιβάλλον. Παρόμοια, όμως ευθύνη, έχουν και οι καθηγητές μας. Το σχολείο θα πρέπει να διδάσκει και να προωθεί αντιρατσιστικές αντιλήψεις και να βοηθά τα παιδιά να νιώθουν άνετα σε μια πολυπολιτισμική τάξη εξαλείφοντας, με τον τρόπο αυτό, την εκδήλωση ρατσισμού. Τα σχολεία, βέβαια, εργάζονται προς αυτήν την κατεύθυνση όμως, δυστυχώς, ρατσιστικές αντιλήψεις συνεχίζουν να υπάρχουν. Για αυτό θα πρέπει να προσπαθήσουμε όλοι περισσότερο διότι, αν υπάρχουν ακόμα τέτοιου είδους συμπεριφορές στις παιδικές ηλικίες, αυτό σημαίνει πως επιβάλλεται να γίνει ακόμη μεγαλύτερη προσπάθεια.

Κωνσταντίνα Φετινίδου, Γ2

Αντιμετωπίζοντας τον ρατσισμό στο σχολείο.

Προκλήσεις και λύσεις!

Στη σημερινή εποχή, το φαινόμενο του ρατσισμού, δηλαδή τη διάκριση από τη μεροληπτική και άδικη αντιμετώπιση που υφίστανται κάποιες φυλετικές / κοινωνικές ομάδες ή μεμονωμένα άτομα από άλλους που θεωρούν τους εαυτούς τους «ανώτερους» τόσο σε βιολογικό όσο και σε άλλα επίπεδα, έχει αρχίσει να αυξάνεται ραγδαία και στον σχολικό χώρο.

Ο ρατσισμός στα σχολεία και πιο συγκεκριμένα στο δικό μου έχει εκδηλωθεί με διάφορες μορφές. Αρχικά, τα παιδιά που κατάγονται από άλλες χώρες δέχονται μια μεροληπτική και, κάποιες λίγες φορές, βίαιη συμπεριφορά από τους ντόπιους μαθητές λόγω της φυλής και της εθνικότητάς τους, της θρησκείας και της γλώσσας τους. Επιπλέον, το φαινόμενο του ρατσισμού είναι έντονο όσον αφορά την εξωτερική εμφάνιση των μαθητών όπως, για παράδειγμα, το βάρος και το ύψος. Τέλος, ρατσισμό δέχονται μαθητές με διαφορετικές σεξουαλικές προτιμήσεις.

Υπάρχουν όμως πολλοί τρόποι, με τους οποίους το σχολείο θα μπορούσε να συμβάλει στην αντιμετώπισή του. Καταρχάς, πέρα από τις αναφορές των σχολικών βιβλίων, οι καθηγητές μας θα πρέπει να μας μεταδίδουν και αξίες που να βασίζονται σε ανθρωπιστικές αρχές, όπως την αγάπη, τον σεβασμό προς τον εαυτό μας και τους άλλους και την ενσυναίσθηση. Παράλληλα, είναι σημαντικό να διδάξουν την αυτοεκτίμηση, την αυτοπεποίθηση και ότι ο καθένας έχει τη δική του αξία και μοναδικότητα. Τέλος, είναι αναγκαίο να ενισχύσουν την αντίληψη της πολυπολιτισμικότητας, την εκπαίδευση και ευαισθητοποίηση σε θέματα της ισότητας και της δικαιοσύνης, κάτι που θα συμβάλει αργότερα στη δημιουργία ενός συμπληρωμένου πολίτη.

Σπουδαίο ρόλο στην αντιμετώπιση αυτού του φαινομένου κατέχουμε κι εμείς οι ίδιοι οι μαθητές. Θα πρέπει να δημιουργήσουμε ζεστές, φιλικές και σχέσεις εμπιστοσύνης μεταξύ μας ώστε όλα τα παιδιά να αισθάνονται άνετα να μιλήσουν για το πρόβλημά τους. Επίσης θα μπορούσαμε να συμμετέχουμε σε κοινοτικές δραστηριότητες κατά του ρατσισμού και το πιο σημαντικό: να συνεχίσουμε να εργαζόμαστε για μια κοινωνία πιο δίκαιη και ισότιμη για όλους.

Συνοψίζοντας, πρέπει να τονίσουμε πόσο σημαντική είναι η ισότητα και να κατανοήσουμε τον σεβασμό που πρέπει να έχουμε προς τους άλλους. Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να δημιουργήσουμε έναν κόσμο όπου όλοι θα αντιμετωπίζονται με αξιοπρέπεια και δικαιοσύνη.

Ελένη Παπάζη, Γ2

4 Απριλίου-Παγκόσμια Ημέρα των Αδέσποτων Ζώων

Η 4η Απριλίου έχει καθιερωθεί από το 2010, με πρωτοβουλία των ολλανδικών φιλοζωικών οργανώσεων, ως η Παγκόσμια Ημέρα των Αδέσποτων Ζώων, που «σβήνουν» καθημερινά στους δρόμους από την πείνα και την ανθρώπινη αδιαφορία.

Με αφορμή την ημέρα αυτή, θα κάνουμε ένα μικρό αφιέρωμα στα αδέσποτα ζώακια που υπάρχουν γύρω μας αλλά και σε αυτά - τα τυχερά - που έχουν βρει φροντίδα και μια αγκαλιά σε σπίτια συμμαθητών μας.

Τα αδέσποτα ζώα της γειτονιάς μου

Η οικογένειά μου δεν έχει κάποιο κατοικίδιο αλλά ταϊζουμε τα ζώακια της γειτονιάς μας. Υπάρχει μεγάλος αριθμός αδέσποτων ζώων, όχι μόνο στο Νευροκόπι αλλά σε όλη την Ελλάδα. Ο αριθμός τους δεν έχει επίσημα καταμετρηθεί αλλά υπολογίζεται πως στους δρόμους της χώρας μας διαβιώνουν περίπου 1,8 εκατομμύρια σκύλοι και 2 εκατομμύρια γάτες. Ο αριθμός τους, βέβαια, υπολογίζεται κατά προσέγγιση - ιδιαίτερα για τις γάτες - με μια απόκλιση τουλάχιστον 25%.

Από τον πολύ μεγάλο πληθυσμό των αδέσποτων ζώων που αναφέραμε, μόνο το 23% φέρει ηλεκτρονική σήμανση από τον Δήμο, γεγονός που δείχνει πως υπάρχουν πάρα πολλά που πρέπει να γίνουν ακόμη, για την προστασία των μικρών τετράποδων φίλων μας.

Επίσης, όμως, και οι ιδιοκτήτες ζώων συντροφιάς θα πρέπει να προχωρούν στη στειρώση τους ώστε να μην γεμίζουν οι γειτονιές με αδέσποτα ζώακια που περνούν τη ζωή τους κάτω από δύσκολες συνθήκες εκτεθειμένα στις καιρικές συνθήκες και στην καθημερινή αναζήτηση τροφής για να επιβιώσουν. Είναι στο χέρι όλων μας να αλλάξουμε αυτήν την απαράδεκτη κατάσταση και να δώσουμε, επιτέλους, στα ζώα μία ζωή που να τιμάει εμάς και τον πολιτισμό μας.

Εξουζίδης Θέμης, Α1

Τα ζώα του σπιτιού μας

Στο σπίτι μας έχουμε τρία κατοικίδια αλλά εγώ θέλω να σας μιλήσω για τις δύο γάτες μας: το «Κουκούτσι» και την «Παντίκενα»!

Το **Κουκούτσι** είναι ένας πορτοκαλί και άσπρος γάτος λίγο χοντρούλης που, ευτυχώς, τώρα τελευταία, έχει αδυνατίσει λίγο αν και είναι πολύ φανάνας! Είναι επίσης πολύ ζηλιάρης! Η ζηλία του έχει πάει σε άλλο λέβελ! Για παράδειγμα, όταν τις προάλλες ο πατέρας μου μιλούσε με μια κυρία, που περνούσε έξω από το σπίτι μας με τον σκύλο της, το Κουκούτσι ζήλεψε τόσο που όρμησε στο σκυλί! Όταν χαϊδεύουμε την άλλη γάτα μας, την Παντίκενα, αυτός κατευθείαν της ορμάει γιατί θέλει να χαϊδεύουμε μόνο αυτόν! Φυσικά και η λαιμαργία του δεν πάει πίσω! Μια φορά μπήκε στο σπίτι της γιαγιάς μου και έριξε το κλουβί με το καναρίνι για να το φάει, λες και δεν τον ταΐζουμε!

Η άλλη γάτα μας όμως, η **Παντίκενα**, είναι πολύ ήσυχη. Είναι γκρι και άσπρη, με ένα μάλλον απροσδιόριστο χρωματισμό, είναι λεπτή και δεν είναι ούτε ζηλιάρη ούτε λαιμαργη. Βασικά, με το Κουκούτσι στο σπίτι δεν προλαβαίνει να φάει! Είναι πολύ γλυκιά γατούλα και όταν τη χαϊδεύουμε, χοροπηδάει από δω κι από κει από τη χαρά της.

Καμιά φορά προσπαθώ να δικαιολογήσω το Κουκούτσι για τη συμπεριφορά του. Σκέφτομαι ότι έχει το IQ ενός δίχρονου παιδιού αλλά δεν με πειράζει.

Εγώ τις αγαπώ και τις δύο γατούλες μας με τα καλά τους και τα στραβά τους και εύχομαι να είναι πάντα υγιείς!

Κωνσταντίνα Δαμιανίδου, Α1

Η Νάλα

Έχω ένα μικρό σκυλάκι που είναι τεσσάρων χρονών. Τη λένε Νάλα και η ράτσα της είναι Τσιουάουα Πίντσερ. Η ζωή μου από την ημέρα που την πήραμε στο σπίτι άλλαξε πολύ. Στην αρχή την φοβόμουν αλλά το ξεπέρασα. Από τότε δεν υπάρχει στιγμή που να μην έχω την έγνοια της. Όταν διαβάζω ή κάνω οτιδήποτε άλλο είναι συνέχεια στην αγκαλιά μου.

Η Νάλα έχει δύο μεγάλες αδυναμίες και η μία, φυσικά, δεν γίνεται να μην είμαι εγώ. Δεν υπάρχει βράδυ που δεν έχουμε κοιμηθεί παρέα. Εκτός από εμένα έχει μεγάλη αδυναμία και στον παππού μου που δεν τολμάει κανείς να την πάρει από την αγκαλιά του, ενώ τη γιαγιά μου τη φοβάται!

Αντίθετα, τις γάτες τις έχει μέσα στην καρδιά της. Πιστεύω ότι αν πάθει κάτι θα στεναχωρηθώ σαν να το έπαθε κάποιο μέλος από την οικογένειά μου, γιατί και αυτή είναι σαν αδερφή μου. Επίσης είναι πολύ φαγανιάρρα σε σημείο που αν βρει χαρτί θα το φάει! Κατά τα' άλλα είναι τρία κιλά και την αγαπώ όσο χοντρούλα και γκρινιάρρα να είναι.

Βενιζέλου Δέσποινα, Α1

ΟΙ ΠΑΠΑΓΑΛΟΙ ΜΟΥ

Το να έχεις κατοικίδια στο σπίτι σου είναι συναρπαστικό. Μία κατηγορία κατοικιδίων είναι και οι παπαγάλοι, όπως τα παπαγαλάκια **Budgie** (Μπάτζι) και **Cockatiel** (Κοκατίλ) τα οποία έχω κι εγώ. Είναι πάρα πολύ έξυπνα πουλιά και λιγάκι ζωηρά. Μπορούν να παίξουν μαζί σου εάν τα εκπαιδεύσεις και ακόμα και να τραγουδήσουν.

Τα παπαγαλάκια budgie που έχω είναι δύο. Ένα κορίτσι και ένα αγόρι και τα ονόματά τους είναι **Olivia & Leo** και είναι περίπου ενός έτους. Ο παπαγάλος cockatiel που έχω είναι πιο μικρός, 7 μηνών και τον λένε **Cookie**. Η συμβίωση μαζί τους είναι πολύ καλή διότι δεν σου δημιουργούν κάποιο πρόβλημα για να ενοχληθείς ενώ μου αρέσει πολύ να περνάω χρόνο μαζί τους, να τους κρατάω συντροφιά και να τους μιλάω.

Ελευθερία Κοπαράνη, Α1

Κόκκινο

Πριν από ένα μήνα ετοιμαζόμουν να μετακομίσω σε άλλη πόλη, μαζί με δύο φίλους, για να μπορέσουμε να φοιτήσουμε στο κολέγιο. Όλα πήγαιναν σύμφωνα με το σχέδιο μέχρι που ακούσαμε ότι η πτήση μας θα καθυστερούσε. Μετά από δύο ώρες αναμονής, καταφέραμε επιτέλους να επιβιβαστούμε στο αεροπλάνο.

Μετά από πέντε ώρες κουραστικής πτήσης φτάσαμε επιτέλους και διαπιστώσαμε ότι έβρεχε καταρακτωδώς, οπότε παραγγείλαμε ταξί και ξεκινήσαμε για το ξενοδοχείο όπου είχα κλείσει δωμάτιο. Επειδή όμως καθυστερήσαμε το δωμάτιό μου είχε δοθεί σε άλλον. Φυσικά θύμωσα γιατί, εγώ και οι φίλοι μου, είχαμε κλείσει τρία διαδοχικά δωμάτια στον πρώτο όροφο και το δωμάτιο που τώρα μου έδωσαν ήταν στον δεύτερο όροφο. Συμφώνησα γιατί ήμουν ήδη αρκετά κουρασμένος για να τραβήξω το θέμα περισσότερο.

Το πρώτο βράδυ βγήκαμε όλοι μαζί σε ένα μπαρ. Με λίγα λόγια, μετά από λίγες ώρες, ήμασταν όλοι μεθυσμένοι. Δεν ξέρω πώς ακριβώς, αλλά καταφέραμε να επιστρέψουμε στο ξενοδοχείο, και βρεθήκαμε να κοιμόμαστε όλοι μαζί στο δικό μου δωμάτιο.

Όταν ξυπνήσαμε το πρωί ο ένας φίλος μου παραπονέθηκε πως δεν μπόρεσε να κοιμηθεί γιατί όλο το βράδυ ακουγόταν ένα παράξενος ήχος, σαν χτύπημα στην πόρτα. Δεν έδωσα πολλή σημασία, σκέφτηκα ότι φταίει το ποτό αλλά το επόμενο βράδυ το άκουσα κι εγώ ...

Άνοιξα την πόρτα και το χτύπημα σταμάτησε αμέσως. Κανείς δεν ήταν στην πόρτα. Ο ήχος προερχόταν από το δωμάτιο απέναντι από το δικό μου. Η πόρτα του ήταν λίγο πιο παλιά από τις άλλες πόρτες. Χτύπησα την πόρτα και οι ήχοι έσβησαν. Μετά παρατήρησα ότι υπήρχε μια μικρή τρύπα δίπλα στο πόμολο. Ήταν αρκετά μεγάλη για να κοιτάξω μέσα. Κόλλησα το μάτι μου στην οπή αλλά το μόνο που μπόρεσα να διακρίνω ήταν κόκκινο χρώμα. «Κάποιος έχει κρεμάσει ένα κόκκινο πανί στο πόμολο», σκέφτηκα και επέστρεψα στο δωμάτιο μου.

Το ίδιο βράδυ, όμως, ο ήχος ήταν πολύ έντονος και συνεχής με αποτέλεσμα να νευριάσω και να μην μπορώ να κοιμηθώ. Έτσι, το επόμενο πρωί, θυμωμένος από τη χθεσινोβραδινή μου περιπέτεια παραπονέθηκα ζωηρά στο προσωπικό του ξενοδοχείου. Ο υπάλληλος με κοίταξε στα μάτια και, χαμηλώνοντας τη φωνή του, μου είπε με τόνο εμπιστευτικό κάτι που με συγκλόνησε: «Σε αυτό το δωμάτιο πριν από δέκα χρόνια συνέβη κάτι τραγικό. Δύο τρόφιμοι ψυχιατρείου που είχαν διαφύγει από το άσυλο, απήγαγαν ένα κοριτσάκι και κυνηγημένοι από την αστυνομία, κλείστηκαν στο δωμάτιο. Όταν η αστυνομία έσπασε την πόρτα και εισέβαλε, σκότωσαν το μικρό κορίτσι και αυτοκτόνησαν πριν συλληφθούν. Όλο το δωμάτιο ήταν μια λίμνη αίματος. Κάποιοι λένε πως έχουν δει το κοριτσάκι να γυρνάει τα βράδια στους διαδρόμους και να χτυπά τις πόρτες ζητώντας βοήθεια. Τα μάτια του είναι κόκκινα. Έντονα κόκκινα».

Τότε κατάλαβα ότι αυτό που είδα από την οπή της πόρτας δεν ήταν κόκκινο πανί...

Νικολέτα Τσαμουρλίδου, Γ1

Το πλάσμα

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη πρόσφατα. Δούλευα σε ένα γραφείο σε μια πολυσύχναστη και πολύβουη μεγαλούπολη. Το Σαββατοκύριακο μου άρεσε να ξεφεύγω από τη φασαρία της πόλης και να κάνω μια σύντομη απόδραση σε ένα χωριό. Ευτυχώς, είχα ένα μικρό σπίτι σε εκείνο το χωριό, το οποίο ήταν στην άκρη του δάσους. Πόσο μου άρεσε να περνάω τα Σαββατοκύριακα εκεί!

Γιατί σταμάτησα να πηγαίνω; Θα σας πω.

Μετά από μια δύσκολη εβδομάδα δουλειάς, χρειαζόμουν ένα διάλειμμα και έφυγα από την πόλη. Πήγα σπίτι, μάζεψα τα πράγματά μου και έφυγα. Όταν έφτασα στο χωριό ήταν ήδη αργά το βράδυ και ήμουν πολύ κουρασμένη. Έτσι, ετοιμάστηκα για ύπνο και αποκοιμήθηκα σχεδόν αμέσως. Στη μέση της νύχτας με ξύπνησε ο ήχος του συναγερμού του αυτοκινήτου μου. Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Δεν φαινόταν κανείς κι έτσι άρπαξα τα κλειδιά του αυτοκινήτου και έκλεισα τον συναγερμό. Όταν σταμάτησε ο διαπεραστικός ήχος του, ξάπλωσα για να ξανακοιμηθώ. Ξαφνικά ο συναγερμός χτύπησε ξανά.

Δεν ήθελα να σηκωθώ ξανά, ήμουν πολύ κουρασμένη, κι έτσι άρπαξα το κλειδιά από το κομοδίνο και πάτησα το κουμπί. Ο συναγερμός σταμάτησε κι όλα ήταν και πάλι γαλήνια και ήρεμα.

Το πλάσμα άπλωσε τα λεπτά μακριά του χέρια και χτύπησε το αυτοκίνητο. Ο συναγερμός χτύπησε ξανά και το πλάσμα εξαφανίστηκε γρήγορα πίσω από τους θάμνους.

Όμως, πέντε λεπτά αργότερα ο συναγερμός του αυτοκινήτου χτύπησε για τρίτη φορά. Θα μπορούσε να γίνεται από λάθος ή από κάποιο ζώο για μία ή δύο φορές, αλλά τρεις; Η αλήθεια είναι πως είχα αρχίσει να ανησυχώ και αναρωτιόμουν τι στο καλό συνέβαινε εδώ. Θα μπορούσε κάποιος κακόγουστος να μου έκανε φάρσα μέσα στη νύχτα;

Σηκώθηκα ξανά και έκλεισα τον συναγερμό αλλά αυτή τη φορά δεν ξάπλωσα. Στάθηκα πίσω από τις κουρτίνες και παρακολουθούσα το αυτοκίνητό μου. Μετά από λίγα λεπτά, είδα κάτι στο φως του φεγγαριού. Μια σκιά, σηκώθηκε από τους θάμνους και πλησίασε το αυτοκίνητο. Μια ψηλή, αδύνατη σκιά με ένα βάδισμα αργό σαν μελαγχολικό.

Παρακολουθούσα τρομοκρατημένη ό,τι συνέβαινε μπροστά στα μάτια μου και ένιωσα ένα ρίγος στη σπονδυλική μου στήλη. Έκλεισα το συναγερμό για τέταρτη φορά και συνέχισα να παρατηρώ. Τότε, το «πλάσμα» βγήκε πάλι από τους θάμνους. Κινήθηκε αθόρυβα στον φράχτη και πήδηξε από πάνω του με ευκολία. Είχα παραλύσει από τον τρόμο και δεν μπορούσα να κουνηθώ. Οι σκέψεις μου ήταν μπερδεμένες. Τι ήταν αυτό το πλάσμα, τι ήθελε από εμένα και πότε επιτέλους θα εξαφανιζόταν;

Παρακαλούσα να ζούσα ένα κακό όνειρο. Να μην ήταν αλήθεια όλα αυτά. Δυσκολευόμουν να αναπνεύσω, το στόμα μου είχε στεγνώσει και ένιωθα ότι η καρδιά μου θα πηδούσε από το στήθος μου. Τότε το πλάσμα έβγαλε έναν απόκοσμο ήχο. Δεν ήταν ανθρώπινο όλο αυτό, έμοιαζε περισσότερο με γρύλισμα παρόμοιο με ενός εξαγριωμένου σκύλου ή ενός λύκου. Εκείνη τη στιγμή νόμιζα ότι ο ίδιος ο διάβολος στεκόταν στην εξώπορτά μου. Δάκρυα φόβου κύλησαν στα μάγουλά μου. Κρύφτηκα στη σκιά του τοίχου και προσπάθησα να κρατήσω την ανάσα μου καθώς παρακαλούσα να σταματήσει όλο αυτό.

Δεν θυμάμαι πόση ώρα έμεινα εκεί. Νόμιζα ότι ο χρόνος είχε σταματήσει. Κάποια στιγμή έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν ξύπνησα και κοίταξα έξω από το παράθυρο, το πλάσμα είχε φύγει και όλα έμοιαζαν ασφαλή.

Σε όλη μου τη ζωή δεν ένιωσα ποτέ τόσο μόνη αλλά και τόσο ανακουφισμένη. Έτρεξα πάνω και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Έξω είχε αρχίσει να ξημερώνει και το πρώτο φως λειτούργησε ευεργετικά σε μένα. Ένωσα περισσότερο ασφαλής μια και έξω δεν υπήρχε κανένα σημάδι για κάτι ασυνήθιστο. Πήρα τα κλειδιά μου, μάζεψα όλα μου τα πράγματα, μπήκα στο αυτοκίνητο και έφυγα από το χωριό όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Όταν επέστρεψα στην πόλη, άνοιξα την τηλεόραση για να ακούσω τις ειδήσεις. Η πρώτη είδηση του δελτίου ήταν ότι στο χωριό που πέρασα το εφιαλτικό προηγούμενο βράδυ μου βρέθηκαν τα άψυχα σώματα δύο μικρών κοριτσιών που έχασαν τη ζωή τους κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Υποθέτω ότι το πλάσμα βρήκε αυτό που έψαχνε.

Έπεσα στο κρεβάτι μου αποκαμωμένη, όπως ήμουν, με τα ρούχα. Δεν ήθελα να σκέφτομαι, δεν ήθελα να φαντάζομαι τί θα μπορούσε να μου είχε συμβεί, δεν ήθελα να σκέφτομαι τι συνέβη στα δύο μικρά κοριτσάκια. Ευτυχώς τώρα ήμουν στο σπίτι μου. Δεν κινδύνευα πλέον. Έκλεισα τα μάτια μου.

Άξαφνα, άκουσα το συναγερμό του αυτοκινήτου μου να χτυπάει...

Νικολέτα Τσαμουρλίδου, Γ1

